

PETŐCZ András

V i r á g á r o k

(a 90 éves Erdély Miklósnak)

mennyire messze van ma már a Virágárok utca,
mennyire távol, évek óta nem jártam ott,

meg sem ismerném talán, már nincsen ott senki,
legfeljebb mondatok, szavak és gesztusok

amikor utoljára jártam arra, nyár volt és meleg,
egy *kicsinke* szobára emlékszem, *megizzadt szoba*,

fehér lepedő alatt feküdtél, egészen kopaszon,
és nem tudtam neked mit mondani

szerettem járni a Virágárokba, szerettem nagyon,
kiültünk a kertbe, magyaráztál, én hallgattalak,

„*a gondolat hadititok*”, mondtad valamikor,
hadititkok heverték körülöttünk, mindenfelé

utaztunk Párizsba, három napig ugyanabban a Ladában ültünk,
ma is pontosan tudom, milyen is volt, amikor rosszkedvű voltál,

és tudom azt is, milyen volt veled párizsi kávéházban ülni,
és nézegetni a rohangálú kisembereket

mindenre emlékszem, mindarra, amit mondtál,
kerestem a társaságodat, mintha az apámét kerestem volna,

gúnyosnak láttalak, de a gúnyod mögött kedvetlenség lapult,
rosszkedv lapult meg gúnyos megjegyzéseid hátterében

amikor abban a megizzadt szobában feküdtél, lepedő alatt,
azon a nyáron, amikor meghaltak ismét az istenek,

és elmagányosodtak a túlélők, ahogy az lenni szokott,
azon a nyáron azt mondtad, „*nem érdemeltem meg*”

arról beszéltél akkor, fekve *azon az ágyon*, lepedő alatt,
hogy nem érdemeltél semmit, amit mások *annyira egyszerűen*,

és hogy azért vagy beteg, mert túlzottan akartad azt,
amit más olyan egyszerűen megkapott

miért kell annyit szenvedni?, kérdezte valaki a temetéseden,
a főhajítás helyett csak a szenvedés volt a tiéd, csak ennyi volt,

senki nem akart fejet hajtani előtted, s mindenki tudta, ki vagy,
annyira súlyos voltál és nagydarab, annyira sok

láttam, ahogy beszólt neked az egyik féltékeny festő,
megalázottan jöttél ki a Fészek klubból, nekem magyarázkodtál,

nekem, aki akkor még nagyon is gyerek voltam, velem
osztottad meg az akkori szomorúságodat

láttam, ahogy megalázott téged egy irodalmi kritikus Marly-ban,
mélyütés volt az is, akkor is láttam a szomorúságot az arcodon,

„*rosszat tett neked, ezért is gyűlöl!*”, mondtad, és én azóta is
tartok azoktól, akik valamiért is engem megbántanak

32 éve vagy halott, minden nap látlak mégis, minden pillanatban,
azt várom, hogy megint összefutunk véletlenül a buszon, ahogy

valamikor összefutottunk, akkor, amikor a JAK-füzetek egyik
antológiájába beleszerkesztették az egyik versedet

életemben először, mondtad, és csak néztél rám akkor is,
először kötött velem szerződést a Magvető, mondtad,

és én csak zavartan hallgattalak, ott, azon a buszon, miközben
valahogy érteni véltem, mit akarsz mindezzel mondani

32 éve nem tudom megfejteni, mitől is volt ilyen erős,
mitől is volt annyira fontos a hatásod, miért is éreztük azt,

hogy valamiképpen nincsen más mester rajtad kívül,
hogy nincsen senki sem, aki rajtad kívül a mesterünk lehetne

ha a Pasarét felé megyek, azt várom, ott leszel a buszmegállóban,
megyek a Gyergyó presszó felé, és összeszorul a torkom,

és annyira hihetetlen az, hogy ma már minden másképpen van,
és hogy még mindig itt vagyunk, s emlékezünk

mennyire messze van ma már a Virágárok utca,
távol van nagyon, évek óta nem jártam ott,

de az egyik utcasarkon ott van az a ház, meg az a kert,
ahol felolvastam neked a tömeg önfeledt pillanatát

emlékszel te is, tudod, erre mondtad azt, hogy
ha te írnál ilyet, lázításért börtönbe zárnának,

és ezen akkor jókat mosolyogtunk, meg neveltünk,
és büszke voltam arra, hogy tetszik neked a versem

mennyire messze van ma már a Virágárok utca,
nem megyek arra soha többet, nem megyek arra,

csak emlékezem valakire, aki egykoron ott élt,
és aki annyira fontos volt, *mindannyiunknak*